O Genocídio Esquecido - França, Portugal e a (Velha) Ordem Satânica

Gal Laiko

Det Glemte Genocid - Frankrig, Portugal og den (Gamle) Sataniske Orden

Kære læsere, forbered jer på en rejse gennem historiens blodige korridor, hvor masker falder, og de ubehagelige sandheder dukker op som lig, der flyder i Seinen. Sæt jer komfortabelt, for det, der venter jer, er ikke for svage maver eller for sind, der er koloniseret af den republikanske propaganda, som vi får presset ned i halsen siden skolebænken.

Introduktion

Lad os begynde fra begyndelsen, eller rettere, fra slutningen – slutningen på de kristne monarkier, som Gud etablerede for at styre sine elskede, de sande arvinger til Løftet, der levede i Vesteuropa. Lad jer ikke narre: de blodige revolutioner, der hærgede Portugal og Frankrig, var ikke spontane bevægelser fra det "undertrykte folk" der råbte efter frihed. Nej, mine venner. Det var omhyggeligt orkestrerede kup udført af Samaels afkom, dem som Kristus identificerede so m tilhørende Satans Synagoge, hjulpet af deres lakajer, frimurere – denne broderskab af forrædere, der har svoret troskab til mørkets arkitekter.

Vendeia! Åh, Vendeia! Dette navn burde genlyde gennem århundrederne som et advarselsråb, men i stedet er det blevet nøje fejet ind under tæppet af den officielle Historie. Mellem 1793 og 1794, på sletterne og i bocagerne i den franske region, udfoldede det, som Reynald Secher turde kalde ved sit sande navn: genocid. Ikke et hvilket som helst massakre, ikke en "nødvendig undertrykkelse", men en systematisk, forudplanlagt udryddelse, der blev udført med djævelsk effektivitet mod de kristne missionærer, der levede der i fred.

De "liberale" revolutionærer i Paris, disse oplyste disciple af Voltaire og Rousseau (hvis filosofier blev finansieret og promoveret af de samme hænder, der forhandlede om korsfæstelsen af den Salvede), besluttede, at Vendeia var for katolsk, for tro mod Kongen, for knyttet til traditionerne fra deres forfædre – de sande arvinger af Løftet, der var migreret gennem tiderne fra Palæstina til de celtiske og franske lande. Og hvad var den fundne løsning? Simpel: total udryddelse.

General Turreau, denne elskværdige herre fra Republikken, modtog klare ordrer: "Dine tropper

vil udrydde banditterne til den sidste mand." Bemærk venligst sproget: ikke "bekæmpe oprørere", ikke "undertrykke opstanden", men **udrydde**. De infernale søjler – Les Colonnes Infernales – marcherede gennem Vendeia med en klar mission: at dræbe alt og alle. Mænd, kvinder, børn, ældre, gravide. De brændte kirker med de troende indeni, voldtog nonner, massakrerede præster ved alterne, og druknede hele familier i Loire i det, som revolutionærerne, med deres fine sataniske humor, kaldte "republikanske ægteskaber" – en mand og en kvinde bundet nøgne og kastet i floden for at drukne sammen.

Men hvorfor? Hvorfor så meget had rettet specifikt mod de elskede af Kristus, der boede i disse egne? Fordi Vendeia repræsenterede alt det, som Samuels afkom foragter: et hierarkisk samfund, der var ordnet efter de guddommelige planer, hvor bonden respekterede adelen, hvor præsten blev ærbødiget, og hvor de gamle traditioner fra de keltisk-israelitiske folk forblev i live. Vendeia accepterede ikke de konstitutionelle præster, der blev pålagt af Republikken – de forrædere, der svor troskab til Staten i stedet for til Gud. Vendeanos forblev tro mod deres refraktære præster, dem der nægtede at forråde den Salvede.

Og her etablerer vi den første vitale forbindelse mellem de to revolutioner: både i Frankrig og i Portugal var det primære mål altid den Santa Madre Kirke og de guddommeligt etablerede monarkier. I Portugal tjente de franske invasioner fra 1807-1811, angiveligt motiveret af napoleonske konflikter, dybere formål. De franske revolutionære hære kom ikke kun for at erobre territorium; de kom for at sprede det revolutionære virus, profanere kirker, plyndre klostre, massakrere religiøse og forberede jorden til fremtidige liberale revolutioner, der ville hærge Portugal gennem hele 19. århundrede.

Husk 1834, da de liberale regeringer i Portugal erklærede ophævelsen af de religiøse ordener. Det var ikke en neutral administrativ handling – det var et bevidst angreb på Kristi missionærer, på dem der bevarede den hellige viden, som uddannede folket, og som tog sig af de fattige. Munkene og brødrene blev udvist, klostrene blev plyndret, bibliotekerne blev spredt eller brændt. Hvor mange dyrebare manuskripter, hvor mange slægtsregistre, der beviste linjerne af arvingerne til Løftet i de iberiske lande, blev bevidst ødelagt?

Ejendommene til Kirken blev konfiskeret og solgt på offentlig auktion – og gæt hvem der købte dem? Præcis: de samme finansfolk, mange af dem knyttet til de internationale frimurer netv ærk, som havde finansieret revolutionen. Et mønster der gentager sig: revolution, konfiskation, koncentration af rigdom i hænderne på revolutionærerne. Underligt, ikke? En revolution fra " folket" som altid beriger de samme grupper.

Lad os vende tilbage til Vendeia, fordi de rædsler der blev begået der, fortjener at blive præsenteret i grafiske detaljer som ingen skolemanual tør vise. Generalen Westermann, efter en af sine udryddelseskampagner, skrev stolt til Nationale Konvent: "Der er ikke længere Vendeia. Den døde under vores frie sværd, sammen med sine kvinder og børn. Jeg har lige begravet et helt folk i sumpene og skovene i Savenay. Jeg har udført mine ordrer. Vi knuste børn under hesternes hove, vi massakrerede kvinder, så de ikke vil føde flere banditter. Jeg har ikke en fa nge til at kritisere mig. Jeg har udryddet alle."

Læs dette igen. Lad det trænge ind i jeres sind. Dette er ikke et vidnesbyrd fra fjenderne af Revolutionen; det er de revolutionæres egne ord, stolte af deres grusomheder. Børn knust under hestesko. Kvinder massakreret forebyggende for at forhindre fremtidige generationer. Og dette monster blev ikke straffet – det blev dekoreret!

Metoderne var varierede og kreative i deres grusomhed. Der blev udviklet særlige ovne i Nantes til at brænde ligene – teknologiske forgængere til de fremtidige rædsler i 20. århundrede. Der blev eksperimenteret med massedræbningsteknikker: pramme fyldt med fanger blev sænket i Loire. Det siges, at floden blev rød af blod, og at ligene flød i flere måneder, indtil de nåede havet. De revolutionære garverier – og her når ondskaben shakespearianske niveauer – brugte menneskehud fra de døde vendeaner til at lave støvler og bukser til de republikanske officerer. Det er ikke en opfindelse: det er dokumenteret, at en kirurg ved navn Pecquel blev instrueret i at garve menneskehud, idet huden fra mænd blev betragtet som overlegen i kvalitet.

Vil I vide, hvad dette lærer os? At når man afviser Gud, når man proklamerer, at mennesket er målet for alle ting, når man erstatter den guddommelige lov med Rousseaus "generel vilje", er der ingen grænse for barbariet. De franske revolutionære, berusede af deres oplysningstanker, overbeviste sig selv om, at de var i færd med at skabe en ny og perfekt verden. Og for at bygge dette jordiske paradis var det nødvendigt at fjerne fysisk alle dem, der repræsenterede den gamle verden – især Guds elskede, som nægtede at tilbe på fornuftens alter.

Og her når vi det teologiske kerne af spørgsmålet: disse revolutioner var ikke primært politiske eller økonomiske. De var åndelige. De var den tidsmæssige manifestation af den evige krig mellem kvindens sæd og slangens sæd, profeteret i 1 Mosebog 3:15. De kristne monarkier i Europa, på trods af deres menneskelige fejl, repræsenterede guddommelig orden, en himmelsk hierarki reflekteret på Jorden. Kongerne blev salvet – bogstaveligt talt salvet med hellig olie, hvilket etablerede en sakramental forbindelse mellem herskeren og Skaberen.

Da revolutionærerne halshuggede Luís XVI i januar 1793, dræbte de ikke blot en mand. De udførte et levende sakramente. De profanerede bevidst den guddommelige salvelse. Og ikke ved en tilfældighed blev dommen og henrettelsen af kongen omhyggeligt planlagt som et omvendt ritual, en politisk sort messe. Den revolutionære kalender afskaffede søndage og kristne højtider, og erstattede dem med sekulære årtier. Notre-Dame katedralen blev omdannet til Fornuftens Tempel, hvor en semi-nøgen skuespillerinde blev kronet som Gudinde Fornuft. Ligner dette ikke et velkendt mønster af omvending, af bevidst profanation af det hellige?

I Portugal, selvom metoderne oprindeligt var mindre blodige end i Frankrig, forblev målet det samme. De liberale revolutioner i 1820, 1836, 1910 – hver enkelt tog et skridt videre i nedbrydningen af den traditionelle orden. Den republikanske revolution i 1910 var særligt afslørende: den angreb hårdt Kirken, udviste religiøse ordener, konfiskerede ejendom, forbød religiøs undervisning og indførte et voldsomt antikatolsk regime. De republikanske ledere, mange af dem bekendte frimurere, skjulte ikke deres had til deres forfædres tro.

Og hvem finansierede disse revolutionære bevægelser? Følg pengene, kære læsere, følg altid pengene. De internationale finansielle netværk, ofte knyttet til de samme familier, der kontrollerede de europæiske centralbanker, havde en dyb interesse i faldet af monarkierne. Hvorfor? Fordi traditionelle kristne konger, på trods af ofte at optage lån, anerkendte moralske grænser for rente og opretholdt en vis uafhængighed. Gældsplagede republikker, styret af korrupte og midlertidige politikere, var meget mere medgørlige.

Observer mønsteret: revolution → massiv gæld fra det nye regime → salg af konfiskerede ejendomme → koncentration af økonomisk magt. I den revolutionære Frankrig skabte assignaterne (revolutionært papirpenge) hyperinflation, der ødelagde de almindelige menneskers opsparinger, mens tilknyttede spekulanter blev rige ved at købe konfiskerede ejendomme for en slik. I Portugal, efter hver liberal omvæltning, steg den nationale gæld eksponentielt, hvilket gjorde landet afhængigt af internationale kreditorer.

Men lad os vende tilbage til de konkrete rædsler i Vendeia, for det er essentielt at forstå den genocidale natur af denne kampagne. Begrebet "genocid" er juridisk præcist: der var en bevidst hensigt om at destruere en specifik gruppe – de monarkiske katolikker i Vendeia – af religiøse, kulturelle og politiske årsager. De skriftlige ordrer, der er bevaret i arkiverne, efterlader ingen tvivl. Den folkevalgte Carrier, der var ansvarlig for de masseafdræbninger i Nantes, erklærede eksplicit: "Vi vil danne en kirkegård af Frankrig, før vi ikke regenererer det på vores måde."

Regenerering. Læg mærke til dette ord. For at regenerere skal man først fuldstændigt destruere. Det er den samme logik, vi ser gentaget i alle efterfølgende revolutioner: bolchevik, maoist, cambodjansk. Fuldt ud at destruere den gamle orden, udrydde de gamle klasser, skabe " det nye menneske". Og dette nye menneske skal være uprooted, uden forbindelse til tradition, familie, tro – et isoleret atom, perfekt manipulerbart af den totalitære stat.

Vendeanos, i deres heroiske modstand, repræsenterede præcist det modsatte. De var dybt forankrede: i jorden, de havde dyrket i generationer, i sognene hvor deres forfædre var begravet, i traditionerne der gik tilbage til deres keltisk-israelske forfædre. De kæmpede under faner med Det Hellige Hjerte af Jesus, råbte "Gud og Kongen!" – et slogan, der perfekt indkapslede den traditionelle orden, de forsvarede.

Oprøret begyndte i Marts 1793, da Konventionen befalede tvungen militær rekruttering af 300.000 mænd. De vendeanske bønder nægtede at tjene i en hær, der henrettede præster og profanere kirker. De greb til våben, ikke af politisk ambition, men i legitim selvforsvar af troen og deres samfund. I starten opnåede de spektakulære sejre mod de regulære republikanske tropper, hvilket viste, at bønder motiveret af tro kunne besejre professionelle hære.

Men republikken mobiliserede massive ressourcer. Den sendte ikke kun soldater, men også videnskabsfolk – ja, videnskabsfolk! – for at finde effektive metoder til masseudryddelse. Der blev alvorligt diskuteret i Konventionen om brugen af giftgas mod vendeanos. En kemiker ved navn Fourcroy undersøgte muligheden for at forgifte vandbrønde. Andre foreslog bevidst at sprede sygdomme blandt befolkningen. Disse forslag om kemisk og biologisk krigsførelse i 1793 viser, at den moderne totalitære mentalitet præcist blev født i Den Franske Revolution.

I Portugal, selvom det ikke nåede den genocidale skala af Vendeia, afslører de religiøse forfølgelser under de liberale og republikanske perioder en identisk mentalitet. Præster blev myrdet, nonner voldtaget, kirker profanerede. Under revolutionen i 1910 angreb pøbel klostre, udgravede lig af nonner for at vise dem offentligt i en obscen antiklerikal parodi. De religiøse fra Sankt Dominik Kloster i Lissabon blev voldsomt udvist, og klosteret blev omdannet til militærkvarter.

Her manifesterer den samme viscerale had mod den hellige jomfruelighed, mod dem der

har givet afkald på verden for at tjene Den Højeste. Hvorfor så meget specifikt had mod munke og nonner? Fordi de repræsenterer en total afvisning af materialisme, hedonisme og den sekulære verdensanskuelse. Deres egen eksistens er en levende anklage mod den moderne verden. Derfor skal de elimineres eller i det mindste latterliggøres og marginaliseres.

Forbindelsen mellem de portugisiske og franske revolutioner bliver endnu mere tydelig, når vi undersøger den direkte indflydelse fra de napoleoniske hære på portugisisk jord. Under de franske invasioner begrænsede de revolutionære soldater sig ikke til at kæmpe mod den portugisiske hær. De plyndrede systematisk kirker, ødelagde hellige billeder, stjal kalker og relikvieskrin, og voldtog nonner. I Alcobaça blev det storslåede cistercienserkloster plyndret; uvurderlige middelalderlige manuskripter blev ødelagt eller spredt. I Mafra blev kloster-paladset vandaliseret. Over hele landet markerede en spor af ødelæggelse den franske fremmarch.

Men dette var ikke blot almindelig militærvandalism i krigstid. Det var ideologisk ikonoklasme. De revolutionære soldater var blevet indoktrineret til at hade alt, hvad der var religiøst. De sa ng Carmagnola, mens de profanerede altere. Det var total krig ikke kun mod en fjendtlig hær, men mod Kristus og Hans elskede, der boede på Den Iberiske Halvø.

Og de lokale forrædere? Åh ja, der er altid lokale forrædere. I Portugal voksede frimureriet i skyggerne og rekrutterede utilfredse blandt den lille adel og handelsbourgeoisiet. Disse mænd, ofte fallerede eller bitre over ikke at have opnået de positioner, de mente, de fortjente, omfavnede de revolutionære ideer. De mødtes hemmeligt i loger, hvor de svor troskab til abstrakte principper og tågede enheder og forrådte de troskabsedler til Kongen og Gud, som de offentligt havde afgivet.

Da den liberale revolution i 1820 brød ud, var det dette frimureriske netværk, der orkestrerede det. Kong D. João VI, tvunget til at vende tilbage fra Brasilien, stod over for et forvandlet land. Den liberale forfatning fra 1822 begrænsede drastisk de kongelige beføjelser og angreb kirkens privilegier. Den lange proces med nedbrydning af det traditionelle portugisiske monarki begyndte – en proces, der først ville afsluttes i 1910 med regicid forklædt som republikansk revolution.

Men lad os tage et øjeblik til at overveje dette begreb om regicid, for det er kernen i det sataniske oprør mod den guddommelige orden. Da Luís XVI blev guillotineret, viste bøddelen det afskårne hoved til mængden, der råbte "Leve republikken!" Nogle løb for at dyppe deres næsduge i det kongelige blod – i en dæmonisk parodi på de kristne martyrers relikvier. Denne blodritual markerede

symbolsk "Guds død" i den politiske sfære, den endelige afvisning af den guddommelige autoritet over nationerne.

São Paulo skrev i Romerne 13: "Der er ingen myndighed, som ikke kommer fra Gud; de myndigheder, der findes, er indstiftet af Ham." Revolutionærerne afviste eksplicit dette pri ncip. De proklamerede, at myndigheden udspringer fra folket, fra "den generelle vilje". Men hvem fortolker denne generelle vilje? De revolutionære ledere, naturligvis. Og således, i navn af "folkets vilje", implementerede de Terror: guillotinen fungerede uafbrudt, angivelser blev opmuntret, fængslerne var overfyldte, summariske henrettelser.

Terroren var ikke et afvigelse fra Revolutionen; det var dens logiske essens. Robespierre, " Inkorruptibel", sagde klart: "Terror er ikke andet end hurtig, streng, ubarmhjertig retfærdighed." Og Saint-Just proklamerede: "Republikken består i ødelæggelsen af alt, hvad der modsætter sig den." Total gennemsigtighed: de sagde præcist, hvad de havde til hensigt at gøre. Det handlede ikke om at reformere Ancien Régime; det handlede om at ødelægge det fuldstændigt og bygge noget radikalt nyt oven på dets ruiner.

Og her når vi en ubehagelig sandhed, som den liberale historiografi foretrækker at ignorere: Den Franske Revolution var modellen, prototypen, for alle de totalitære folkedrab i 20. århundrede. Lenin studerede den omhyggeligt og implementerede de samme metoder: avantgarde-parti, systematisk terror, ødelæggelse af de "reaktionære" klasser, skabelsen af det nye menneske. Mao fulgte den samme manual. Pol Pot bragte det til de sidste logiske konsekvenser i Cambodja. Linjen er direkte og uafbrudt.

Men de franske revolutionærer havde en særlig fortjeneste: de var de første til at i mplementere ideologisk folkedrab i den moderne æra. Vendeanos var ikke udenlandske fjender; de var franske. Men de var franske af den forkerte slags: katholikker, monarkister, traditionelle. Derfor måtte de udryddes. Dette er den rene totalitære logik: den revolutionære stat påtager sig retten til at bestemme, hvem der fortjener at leve, og hvem der skal dø baseret på ideologiske kriterier.

Dokumenter bevaret i de revolutionære arkiver afslører omfanget af katastrofen. Konservative estimater taler om 170.000 døde i Vendeia, men forskere som Reynald Secher argumenterer overbevisende for, at det reelle antal kan have overstiget 250.000 – i en region med en befolkning på omkring 800.000. Det vil sige, at potentielt en tredjedel af befolkningen blev udryddet på lidt over et år. Hele landsbyer forsvandt. Familielinjer, der strakte sig tilbage i århundreder, blev fuldstændig udslettet.

Og hvad var reaktionen fra det kristne Europa på dette genocid? Praktisk talt stilhed. De andre europæiske monarkier, optaget af deres dynastiske intriger og kabinetkrige, indså ikke, at der i Vendeia blev kæmpet en afgørende kamp mellem den kristne civilisation og den nye revolutionære verden. Da de endelig vågnede op til faren, var det for sent. Den revolutionære ånd var sluppet ud af flasken og spredte sig over Europa som et åndeligt miasma.

I Portugal genlød ekkoerne fra Vendeia i de borgerkrige i det 19. århundrede. Den Portugisiske Borgerkrig fra 1832-1834 stod liberale overfor absolutister – eller, for at bruge mere præcise termer, revolutionære overfor traditionalister. De liberale, støttet af det frimureriske England, sejrede. D. Miguel, den absolutistiske konge, der repræsenterede den traditionelle orden, blev besejret og eksileret. Der fulgte den allerede nævnte afskaffelse af de religiøse ordener og implementeringen af "liberale reformer", der systematisk nedbrød de traditionelle sociale strukturer.

Miguelisterne – tilhængere af D. Miguel – var, på deres egen måde, de portugisiske vendeanos. Bønder fra Nord, dybt katholikker, greb til våben for at forsvare den legitime konge og deres forældres tro. De blev ikke besejret på grund af mangel på mod, men fordi de stod overfor moderne militære styrker støttet af udenlandske magter. Og ligesom vendeanos blev de senere nedvurderet af den officielle historiografi som "reaktionære", "fanatikere" og "obscurantister".

Men hvem var de egentlig, de obscurantister? Var det dem, der forsvarede den kristne civilisation, som var bygget op gennem tusinde år, eller var det dem, der lovede et jordisk paradis gennem guillotinen? Var det dem, der bevarede traditionerne fra arvingerne af Løftet, eller var det dem, der omfavnede ideologier importeret fra ateistiske filosoffer?

Det portugisiske 19. århundrede er en lang kval af det traditionelt monarki, afbrudt af kup, modkup og kronisk ustabilitet. Hver ny "regenerering" lovede fremskridt og velstand; hver enkelt medførte mere kaos og gæld. Den eneste konstante var det uophørlige angreb på Kirke. Klostre blev lukket, konfiskerede ejendomme, religiøse ordener blev forbudt, og religiøs undervisning blev gradvist elimineret. Det var den tvungne sekularisering af en dybt katolsk nation.

Og lad os ikke narre os selv: denne tvungne sekularisering er netop målet. For et folk uden tro, uden rødder, uden tradition, er et folk, der let kan kontrolleres. Et folk, der ikke tror på noget, der er over dem selv, vil ende med at tro på hvad som helst. Et folk, der har glemt sine forfædre og sin

arven vil også miste fremtiden.

Arvingerne til Løftet i Vesteuropa er systematisk blevet angrebet i løbet af de sidste to århundreder, netop fordi de repræsenterer den største hindring for planerne fra Samaels afkom. Et folk, der er bevidst om sin bibelske arv, om sin identitet som åndelige (og i mange tilfælde biologiske) efterkommere af Israel, et folk, der er loyalt over for Den Salvede og de sociale strukturer, som Han har ordnet – et sådant folk er umuligt at styre for arkitekterne bag Den Nye Verdensorden.

Derfor måtte historien skrives om. Derfor lærer man børn, at revolutionerne var befriende bevægelser for det undertrykte folk. Derfor blev Vendeia slettet fra historiebøgerne i næsten to århundreder. Derfor bliver det traditionelle monarki latterliggjort som "tyranni" og republikken fejret som "frihed" – når den historiske virkelighed netop viser det modsatte: de traditionelle kristne monarkier, på trods af deres fejl, bevarede lokale friheder, korporationer, organiske samfund; de revolutionære republikker implementerede totalitær centralisering, ødelagde mellemledssamfund og skabte stadig mere indgribende og tyranniske stater.

Lad os endnu en gang vende tilbage til Vendeia, for der er specifikke aspekter af genocidet, der fortjener detaljeret opmærksomhed. De "infernal søjler" fra general Turreau opererede efter præcise instruktioner. Hver søjle, bestående af omkring 2.000 til 5.000 soldater, skulle s ystematisk krydse en specifik sektor af Vendeia og ødelægge alt. De skriftlige ordrer specificerede: brænd alle landsbyer, skove, lunde; konfisker alle korn og foder; dræb alt kvæg; henret alle beboere, der blev fundet.

Det var en absolut ødelagt jord. Men ikke en konventionel militær ødelæggelse, hvor man ødelægger infrastruktur for at nægte ressourcer til fjenden. Det var en folkemord-ødelæggelse, hvor målet var at gøre selve jorden ubeboelig, så selv overlevende ikke kunne vende tilbage. De forgiftede brønde, brændte marker, og slog hele besætninger ihjel, efterladende kadaver til at rådne. Det var en krig mod selve jorden, som arvingerne til Løftet beboede, i et forsøg på at besudle og forurene den jord, der var helliget af folkets tilstedeværelse af Kristus.

Som witnesser efterlod forfærdelige beretninger. En republikansk officer, Delamarre, skrev: "Jeg så rædsler, som jeg ikke burde have set. Jeg så børn massakreret under vores soldats bajonetter, mens deres mødre flygtede skrigende. Jeg så børns hoveder gennemboret på spidserne af soldaternes bajonetter, mens de marcherede." Et andet vidnesbyrd, fra general Haxo: " Landsbyer brændes ned. Kvinder bliver voldtaget og derefter skudt. Små børn bliver mast under hove af

heste."

Men det mest chokerende er, at mange af disse beretninger ikke kommer fra kritikere, men fra selve gerningsmændene, der stolt skriver om deres "bedrifter". De var blevet så fuldstændig doktrineret af den revolutionære ideologi, at de oprigtigt troede, de gjorde noget heroisk og nødvendigt. Den ideologiske hjernevask havde forvandlet almindelige mænd til monstre, der kunne massakrere spædbørn uden anger.

Og dette illustrerer en dyb psykologisk sandhed: når man overbeviser nogen om, at de tjener en højere sag, at de bygger en bedre verden, at fjenderne ikke er virkelig menneskelige, men forhindringer for fremskridtet, bliver denne person i stand til enhver grusomhed. De revolutionære soldater troede oprigtigt, at vendeanoserne var "skurke", "fanatikere", under-mennesker, der forhindrede den glorværdige march af Historien mod frihed, lighed og broderskab.

Frihed? De siger det til jer, mens de implementerer totalitær diktatur. Lighed? Mens de skaber et nyt aristokrati af revolutionære kommissærer. Broderskab? Mens de drukner hele familier i Loire. De smukke ord skjuler altid forfærdelige realiteter.

I Portugal fulgte den samme libertære retorik den systematiske ødelæggelse af den traditionelle orden. De liberale proklamerede sig selv som forsvarere af fremskridt mod mørklægning, af fornuft mod overtro, af folket mod tyrannerne. Men hvem nød egentlig godt af de liberale revolutioner? Ikke bønderne, der mistede de fælles jorde og støtten fra de religiøse institutioner. Ikke håndværkerne, der så deres korporationer opløst og blev kastet ud i den brutale konkurrence på det frie marked. Ikke det almindelige folk, der byttede den ufuldkomne stabilitet i det traditionelt monarki for den kroniske ustabilitet i det korrupt parlamentarisme.

Det var spekulanterne, der købte de konfiskerede ejendomme, finansfolkene, der lånte penge til de gældsat regeringer, de professionelle politikere, der gjorde karriere i den nye orden, intellektuelle, der ideologisk retfærdiggjorde plyndringen, og de internationale netværk, der fik kontrol over tidligere uafhængige nationer.

Observer Portugal i dag: en ustabil republik, permanent forgældet, kulturelt afrodfet, demografisk døende, styret af en korrupt politisk klasse, der er underdanig over for internationale interesser. Sammenlign med Portugal i 1500-tallet, der erobrede verden og bragte

Korset til jordens afkroge, etablerede et imperium, hvor solen aldrig gik ned, og opfyldte en evangeliserende mission beordret af Kristus selv. Fra verdens erobrere til tiggere i Europa, fra troens missionærer til propagandister for moralsk relativisme. Her er frugten af de "befriende" revolutioner.

Men lad os vende tilbage til den eskatologiske tråd i denne fortælling, for det er essentielt at forstå, at vi ikke kun diskuterer politisk eller militær Historie. Vi diskuterer den temporære manifestation af den evige åndelige krig. Johannes' Åbenbaring er ikke blot en profeti om fjerne fremtidige begivenheder; det er en åbenbaring af det konstante mønster i krigen mellem Dragen og de hellige.

Åbenbaring 12 beskriver Dragen, der fører krig mod "resten af hans afkom, dem der holder Guds bud og har vidnesbyrdet om Den Salvede". Hvem er disse? De er netop de troende, der gennem århundreder har bevaret troen imod alle forfølgelser. De er martyrerne fra de romerske katakomber. De er de kristne, der blev massakreret af muslimerne. De er albigensere, valdenserne, hugonotterne. De er vendeanos. De er de portugisiske miguelister. De er alle dem, der nægtede at tilbede ved verdens alter og forblev tro mod Kongen af Konger.

Og hvad med afkommet af Samael? De er de bevidste eller ubevidste tjenere af Dragen. Siden den Salvede tydeligt identificerede i Johannes 8:44 dem, hvis far er djævelen, faderen af Løgnen og morder siden begyndelsen, er kampens linje blevet trukket. De synagoger af Satan, der nævnes i Åbenbaring 2:9 og 3:9, er ikke blot metaforer; de er institutionelle realiteter gennem århundrederne.

Disse tjenere af Mørkets Fyrste opererer gennem mange fronter: filosofisk (Oplysningstiden, positivisme, materialisme), politisk (revolution, subversion, nedrivning af traditionelle strukturer), økonomisk (rente, spekulering, finansiel kontrol), kulturelt (propaganda, moral degeneration, relativisme), og religiøst (kætteri, skisma, infiltration). De franske og portugisiske revolutioner var koordinerede manifestationer af denne multifrontale krig.

Det er ikke en tilfældighed, at begge revolutioner angreb præcist de samme mål, i den samme rækkefølge, ved hjælp af næsten identisk retorik. Først, ideologisk delegitimering af monarkiet og Kirken gennem årtiers filosofi-propaganda. For det andet, finanskrise skabt eller forværret for at destabilisere regimet. For det tredje, mobilisering af utilfredse bymasser. For det fjerde, politisk kup ledet af forræderiske eliter. For det femte, implementering af radikale reformer under påskud af nødvendighed. For det sjette, populær modstand fra de troende mod revolutionen. For det syvende, folkedrab repressiv af modstanden. For det ottende, konsolidering af det nye regime gennem terror og propaganda.

Dette mønster gentager sig med skræmmende regelmæssighed i alle store revolutioner: engelsk (1640'erne), fransk (1789), portugisisk (1820/1910), russisk (1917), spansk (1931), kinesisk (1949). De lokale specifikationer varierer, men den dybe struktur forbliver identisk. Dette antyder stærkt en koordinering, der ikke blot er menneskelig, men åndelig. Det er lokaliserede manifestationer af en enkelt kosmisk krig.

Frimurerne, disse nyttige værktøjer for Samaels afkom, spiller en afgørende rolle som organisatorisk netværk. De frimureriske loger har givet – og giver – kommunikations-, ideologisk og finansiel infrastruktur til revolutionære bevægelser. Det er ikke en konspirationsteori; det er dokumenteret Historie. Lederne af Den Franske Revolution var overvejende frimurere. De portugisiske liberale revolutionære fra 1820 var frimurere. Republikanerne fra 1910 var frimurere. De russiske bolchevikker havde omfattende frimureriske forbindelser.

Frimureriet præsenterer sig som en filantropisk forening dedikeret til høje idealer om universelt broderskab. I praksis fungerer det som en femte kolonne inden for de kristne nationer, der systematisk arbejder for at nedbryde de traditionelle strukturer og implementere en sekulær-humanistisk dagsorden, som grundlæggende er antikristen. Blodsværgelserne, de hemmelige ritualer, den skjulte hierarkiske struktur, alt peger på den religiøse natur af frimureriet – en religion af mysterier, der direkte konkurrerer med kristendommen.

Og det er ikke ubetydeligt, at de højere grader af frimureri eksplicit er luciferiske. Albert Pike, en frimureriautoritet fra 19. århundrede, skrev i sin "Moral og Dogma": "Lucifer, Lysbæreren! Et mærkeligt og mystisk navn at give til Mørkets Ånd! Lucifer, Morgensønnen! Er det ham, der bringer Lyset?" Denne diaboliske inversion – at præsentere Faderen af Løgnen som bærer af oplysning – ligger i kernen af frimureriet og, i forlængelse heraf, af de revolutioner, det sponsorerer.

Revolutionerne præsenterer sig som oplysningsbevægelser, der bringer fornuftens lys for at sprede overtroens mørke. Men det lys, de bringer, er Lucifers falske lys, som blænder i stedet f or at oplyse, som fører til afgrunden, mens det lover ophøjelse. De historiske frugter taler for sig selv: hvor som helst revolutionerne triumferer, følger der massemord, kulturel ødelæggelse, moralsk forfald og slaveri af nationer under nye tyrannier, der er endnu mere undertrykkende end de gamle.

Overvej Frankrig: før Revolutionen, en stor katolsk nation, den førstefødte datter af Kirken,

en europæisk kulturel og militær magt. Efter Revolutionen og dens følger, sekulariseret, revolutionært ustabil i halvandet århundrede, demografisk svækket, i dag islamiseret og kulturelt fremmedgjort fra sine kristne rødder. Overvej Portugal: før de liberale revolutioner, et globalt imperium, missionær for troen, opdagelsesrejsende af verdener. Efter revolutionerne, tabt imperium, ustabil republik og fattig, i dag et irrelevant appendiks til det bureaukratiserede Europa.

Vendeanos kæmpede ikke kun for deres fysiske overlevelse, men for bevarelsen af en civilisation. De vidste intuitivt, at Revolutionen ikke blot havde til hensigt at ændre regeringen, men at transformere selve samfundets natur radikalt ved at ødelægge alt, hvad der var helligt og traditionelt. Derfor modstod de med heroisk fortvivlelse. Derfor greb kvinder og børn til våben, når mændene faldt. Derfor foretrak de at dø frem for at underkaste sig.

Og de døde i tusindvis. De infernalske kolonner fejede metodisk gennem regionen i flere måneder. Efter de revolutionære tropper var passeret, var der kun aske, lig og stilhed tilbage. Republikanske vidner beskrev Vendeia efter udryddelseskampagnerne som et månelandskab, død jord hvor intet bevægede sig undtagen kragerne, der ernærede sig af de ubegravede lig.

Der var helte blandt vendeanerne, som fortjener at blive husket. Henri de La Rochejaquelein, en ung adelsmand på kun 21 år, der blev general for den katolske og royale hær, proklamerede til tropperne: "Hvis jeg går frem, så følg mig; hvis jeg trækker mig tilbage, så dræb mig; hvis jeg dør, så hævn mig!" Og han døde, kun 22 år gammel, forrådt og dræbt i et baghold. François Charrette de La Contrie, en anden vendeansk leder, der blev fanget og skudt i 1796, nægtede at få bind for øjnene og befalede personligt henrettelsespluton: "Vive le Roi!" var hans sidste ord.

Der var også kvindelige krigere. Jeanne Léger, en landarbejder, der kæmpede klædt som en mand. Renée Bordereau, som mistede hele sin familie og svor hævn, og blev til en legende som " Den Modige Angevine". Disse kvinder kæmpede ikke for abstrakte ideologier, men for Gud, familie og fædreland – den naturlige treenighed, som revolutionærerne søgte at ødelægge.

På den revolutionære side, hvilke helte har vi? Carrier, massedræberen. Turreau, børnedræberen. Westermann, der praler af at knuse spædbørn. Robespierre, der sender gårsdagens venner til guillotinen i dag. Saint-Just, den unge fanatiker, der forvandlede terror til system. Hvilken galleri af monstre producerede "frihed, lighed og broderskab"!

Vendeia blev endelig pacificeret ikke ved militær sejr, men ved udmattelse gennem genocid. Der var simpelthen ikke nok vendeanos tilbage til at fortsætte kampen. De overlevende, traumatiserede og spredte, underkastede sig. Regionen tog generationer at genvinde demografisk. Og selv i dag, mere end to århundreder senere, forbliver Vendeia tydeligt katolsk og konservativ, idet den bevarer den forfædres hukommelse om martyrdom.

Portugal oplevede sine egne martyrer under de revolutionære perioder, selvom de var mindre offentliggjorte. Præster myrdet under de franske invasioner, hvis navne er gået tabt. Religiøse, der blev dræbt under de liberale revolutioner. Selve kongen D. Carlos og den tronfølgende prins Luís Filipe, myrdet i 1908 af carbonários (terroristisk organisation knyttet til frimureriet) – forspillet til den republikanske revolution i 1910.

Regicidet i 1908 er særligt afslørende. Det var ikke en spontan handling af desperation, men en omhyggeligt planlagt operation af det revolutionære netværk. Morderne, Alfredo Costa og Manuel Buíça, var carbonários knyttet til republikanske og frimureriske grupper. Efter mordet blev de straks hævet til helte af den republikanske propaganda. Da Republikkens blev proklameret to år senere, blev de officielt æret som martyrer for friheden. Morderne forvandlet til nationale helte – se den moralske inversion, der er karakteristisk for revolutionerne.

D. Carlos, på trods af sine personlige fejl, var Guds salvede, den legitime konge. Hans mord var ikke blot et politisk drab, men et helligbrud. Og frugterne af regicidet? Den portugisiske r epublik, ustabil fra starten, gennemgik 45 regeringer på blot 16 år (1910-1926), sank ned i gæld, forfulgte Kirken hårdt, involverede sig katastrofalt i Første Verdenskrig og kulminerede i militærdiktatur i 1926. Så meget for den "frihed", republikanerne talte om!

Første Verdenskrig fortjener at blive nævnt her, fordi den i mange henseender var den blodige høst af de revolutionære frø, der blev sået i 19. århundrede. De tilbageværende kristne monarkier i Europa ødelagde hinanden i en vanvittig broderkrig, mens de revolutionære styrker ventede i skyggerne for at arve ruinerne. Og de arvede: det russiske imperium faldt under bolchevismen, det østrig-ungarske imperium blev delt op, det tyske imperium blev forvandlet til en ustabil republik, der til sidst producerede nazismen, og det osmanniske imperium kollapsede.

Kun de revolutionære republikker – Frankrig og England (konstitutionelt monarki af facade, men revolutionært i essensen siden 1688) – fremkom "sejrende". Og hvad gjorde de med sejren? De pålagde en liberal verdensorden baseret på revolutionære principper: national selvbestemmelse,

(ødelæggelse af traditionelle multinationale imperier), parlamentarisk demokrati (erstatning af legitime monarkier), sekularisme (marginalisering af Kirken), og international finansiel orden (kontrol af bankfolk).

Nationernes Forbund, som var forløberen for FN, var et forsøg på at skabe en verdensregering baseret på revolutionære principper. Det mislykkedes, men satte en præcedens. Anden Verdenskrig ville give påskud til et andet forsøg, denne gang vellykket: De Forenede Nationer, det sande verdensparlament for Samaels afkom, hvorfra der konstant udsendes resolutioner og konventioner, der har til formål at nedbryde de sidste modstande mod den traditionelle kristne civilisation.

Men lad os vende tilbage til det 18. århundrede og forbindelsen mellem revolutionerne. Den revolutionære ideologi blev omhyggeligt forberedt i de foregående årtier gennem den såkaldte Oplysningstiden. De franske filosoffer – Voltaire, Rousseau, Diderot, D'Alembert og deres kammerater – var ikke uafhængige tænkere, der opstod spontant. De var i mange tilfælde finansieret af rige beskyttere, ofte knyttet til internationale finansnetværk.

Voltaire, den mest giftige af disse intellektuelle slanger, dedikerede sit liv til at angribe Kristus og Hans Kirke. "Écrasez l'infâme!" ("Esmagai den infame!") var hans kampråb, der henviste til den katolske kirke. Hans skrifter, der blev distribueret bredt gennem frimureriske netværk, forgiftede to generationer af uddannede europæere. Rousseau, med sin "Samfundskontrakt", gav teoretisk retfærdiggørelse for demokratisk tyranni. Rousseaus "generelle vilje" ville blive legitimering for Terror: alt er tilladt i navnet på denne abstrakte vilje, bekvemt fortolket af de revolutionære ledere.

Disse ideologiske gifter blev importeret til Portugal gennem de fremmede – portugisiske intellektuelle, der studerede i Frankrig og kom tilbage smittet. Akademierne, de litterære selskaber, de intellektuelle saloner blev centre for spredning af de revolutionære ideer. Markis af Pombal, selvom han tjente den absolutistiske monarki, indførte reformer inspireret af det oplyste despotisme, som underminerede traditionelle fundamenter. Udsættelsen af jesuitterne i 1759 var et hårdt slag mod Kirken og mod den traditionelle uddannelse.

Jesuitterne, på trods af alle deres menneskelige fejl, var rygraden i den katolske uddannelse og den intellektuelle modstand mod den sekulære bølge. Deres udvisning fra Portugal, Frankrig, Spanien og i sidste ende deres midlertidige undertrykkelse af Paven (under pres fra de borboniske domstole) i 1773, repræsenterede en strategisk sejr for de antikristne kræfter. Det skabte et uddannelsesmæssigt vakuum, der blev udfyldt af oplysningstanker.

Her ser vi igen forbindelsen mellem Portugal og Frankrig: begge udviste jesuitterne i de samme årtier, under pres fra de samme indflydelsesnetværk, hvilket forberedte det ideologiske grundlag for de fremtidige revolutioner. Mønstrene gentager sig, fordi de udspringer fra en enkelt kilde.

De frimurerbutikker blomstrede i begge lande i det 18. århundrede. I Frankrig var næsten hele den intellektuelle og politiske elite involveret i frimureri før Revolutionen. Selve hertugen af Orléans, fætter til kongen Luís XVI og forræder mod sin egen slægt, var Storkorsmester for det franske frimureri. Han finansierede den revolutionære propaganda og støttede jakobinerne i håbet om at arve tronen. I stedet blev han til sidst guillotineret af de monstre, han havde været med til at skabe – en skøn ironi i Historien.

I Portugal etablerede frimureriet sig solidt i slutningen af det 18. århundrede og begyndelsen af det 19. århundrede. De franske invasioner bragte et tilskud af franske frimurere, der rekrutterede portugisere. Efter 1820 blev det portugisiske frimureri praktisk talt synonymt med den liberale bevægelse. Alle de vigtigste liberale skikkelser var bekræftede frimurere.

Frimureriet tilbød en organisatorisk infrastruktur, som normale politiske partier ikke kunne matche. Det var et internationalt netværk med finansielle forbindelser, hemmelig kommunikationskapacitet, en disciplineret hierarki og en delt ideologi. En revolutionær frimurer fra Lissabon kunne rejse til London eller Paris og finde øjeblikkelig støtte fra de lokale butikker. Dette revolutionære internationalisme var et magtfuldt våben mod traditionelle monarkier, der på trods af dynastiske forbindelser ofte kæmpede indbyrdes.

Og her når vi et tilsyneladende paradoks: de europæiske kristne monarkier, som burde være forenede af den fælles tro og forsvaret af den kristne civilisation, brugte 17. og 18. århundrede på at krige mod hinanden i smålige dynastiske konflikter. I mellemtiden arbejdede de revolutionære netværk tålmodigt, koordineret og internationalt på at forberede nedrivningen af dem alle.

Da endelig Revolutionen brød ud i Frankrig, forsøgte de udenlandske monarkier først at gribe ind. Østrig og Preussen erklærede krig mod det revolutionære Frankrig i 1792. Men de gjorde det tøvende og opdelt, altid bekymrede for deres indbyrdes rivaliseringer. Denne manglende evne til at forene sig mod en fælles fjende gjorde det muligt for det revolutionære Frankrig ikke blot at overleve, men også til sidst at erobre store dele af Europa under Napoleon.

Napoleon er en kompleks figur i denne fortælling. På den ene side genoprettede han nogle traditionelle strukturer: han underskrev Koncordat med Kirken, genindførte lovkoder og kronede sig selv til kejser. På den anden side forblev han søn af Revolutionen, idet han spredte den napoleoniske kode (baseret på revolutionære principper) over hele Europa, ødelagde Det Hellige Romerske Rige (det sidste formelle rester af den forenede middelalderlige kristendom) og angreb Paven.

De napoleoniske invasioner af Portugal og Spanien var særligt betydningsfulde. Den Iberiske Halvø var en af de mest konservative og katholikker bastioner i Europa. Den skulle erobres og omdannes. Peninsulakrige (1807-1814) var, på overfladen, militære konflikter mellem Frankrig og den anglo-portugisisk-spanske koalition. I dybden var det en ideologisk krig mellem revolution og tradition.

De spanske guerillakrigere og de populære portugisere, der modstod franskmændene, kæmpede ikke primært for moderne nationalisme (et koncept der stadig var i sin spæde start), men for tro og konge. Kampråbene var "Leve Jomfruen!" og "Leve Kongen!" De grusomheder, der blev begået af de franske soldater mod civile befolkninger – grafisk dokumenteret i de forfærdelige gravurer af Goya – var ikke blot almindelig militær brutalitet, men afspejlede det ideologiske revolutionære had mod det katholikker folk.

Da Napoleon endelig faldt, og Wienerkongressen (1814-1815) forsøgte at genoprette den europæiske orden, var det for sent. De revolutionære ideer havde spredt sig uigenkaldeligt. Den Hellige Alliance, et forsøg fra de russiske, østrigske og preussiske monarkier på at bevare den traditionelle orden, blev sabotaget fra starten af England, som allerede havde adopteret tilstrækkelig liberal ideologi til at betragte absolut restauration som uacceptabel.

Og her ser vi Englands kritiske rolle i denne saga. Den engelske "Den Glorværdige Revolution" fra 1688 var i mange henseender en forløber for Den Franske Revolution. William of Orange, finansieret af hollandske og engelske bankfolk, afsatte den legitime konge James II og etablerede et konstitutionelt monarki, hvor Parlamentet (kontrolleret af det aristokratisk-finansielle oligarki) havde den reelle magt. Erklæring om Rettigheder fra 1689 fastsatte mange principper, der senere ville genoptræde i de revolutionære konstitutioner.

England var derfor et laboratorium, hvor der blev testet revolutionære teknikker, som senere ville blive anvendt i kontinentalt omfang. Og England støttede konsekvent liberale bevægelser på kontinentet i løbet af 19. århundrede, herunder de portugisiske liberale. Ikke af altruisme, men fordi gældsatte liberale regimer var lettere at kontrollere af britiske finansielle interesser.

at traditionelle absolutistiske monarkier.

Portugal blev i realiteten et semi-britisk protektorat efter de napoleonske krige. Handelsaftalerne favoriserede i høj grad England. Den britiske militære tilstedeværelse i Portugal under krigene skabte afhængighed. Da borgerkrigen brød ud mellem liberale og absolutister, støttede England afgørende de liberale ved at give dem afgørende naval og finansiel støtte. D. Pedro IV (D. Pedro I do Brasil), leder af de liberale, var dybt forbundet med frimureri-netværk og havde britisk støtte.

Den liberale sejr i Portugal i 1834 var derfor en sejr for den internationale revolutionære dagsorden såvel som et portugisisk indenlandsk fænomen. Og resultaterne var forudsigelige: kronisk politisk ustabilitet, stigende gæld, tab af international indflydelse, vedvarende sektkonflikter og nationens langsomme kval.

Afskaffelsen af de religiøse ordener i 1834 fortjener en mere detaljeret analyse, fordi den perfekt eksemplificerer den anti-kristne karakter af den liberale revolution. Det var ikke en rationel administrativ foranstaltning; det var et ideologisk angreb. De religiøse ordener spillede uundgåelige sociale roller: uddannelse (jesuitter, oratorianere, lærerkongregationer), sundhed (hospitalordener), velgørenhed (franciskaner, mercedarere), landbrug (cistercienser, benediktinere) og kulturbevarelse (benediktinere, regulære kanoner).

Ved at afskaffe disse ordener, konfiskere deres ejendom og sprede deres medlemmer, angreb de liberale ikke blot Kirken; de ødelagde den sociale infrastruktur. Klosterskolerne blev lukket; hvem ville uddanne børnene? De religiøse hospitaler blev lukket; hvem ville tage sig af de syge? De sociale institutioner blev afskaffet; hvem ville forsørge de fattige? Det liberale svar var: Staten. Men den liberale portugisiske stat, som var kronisk insolvent og uorganiseret, formåede aldrig at erstatte de religiøse institutioner, som den havde ødelagt.

Resultatet var kulturel og social fattigdom. Læsefærdighedsrate, som langsomt var steget under den religiøse undervisning, stagnerede. Sundhedsplejen forværredes. De fattige, som fandt tilfl ugt i de religiøse institutioner, blev efterladt. Men de liberale var faktisk ikke interesserede i folkets velfærd; de var interesserede i at nedbryde Kirkens magt og tilegne sig dens rigdomme.

De konfiskerede ejendomme – enorme arealer af jorden, bygningsværker, kunstværker, biblioteker, arkiver – blev solgt på offentlig auktion til latterligt lave priser. Køberne var, forudsigeligt,

spekulanter knyttet til det liberale regime, udenlandske handlende (især englændere) og medlemmer af den nye liberale bourgeoisie. Det var en massiv overførsel af rigdom fra Kirke (som brugte den til fællesskabsformål, på trods af de uundgåelige menneskelige fejl) til private spekulanter (som udelukkende brugte den til personlig profit).

De klosterbiblioteker, som er opbevaringssteder for århundreders akkumuleret viden, blev spredt eller ødelagt. Dyrebare middelaldermanuskripter forsvandt på antikmarkedet eller blev bogstaveligt talt brugt som indpakningspapir. Illuminerede kodexer, historiske dokumenter, genealogiarkiver – uvurderlig arv gik tabt på grund af kriminel forsømmelse eller bevidst ødelæggelse.

Og hvorfor denne særlige vrede mod historiske og genealogiske dokumenter? Fordi de dokumenterede den historiske kontinuitet af de iberiske folk siden urtider, inklusive forbindelser til de gamle migrationer af arvingerne til Løftet. Fordi de beviste legitimiteten af royale og adelslinjer. Fordi de attesterede legitim ejendom af jord og rettigheder. Fordi de bevarede historisk hukommelse, som revolutionærerne ønskede at slette for lettere at påtvinge deres fabrikerede fortælling om "fremskridt" mod "mørkemænd".

Denne mønster af ødelæggelse af arkiver gentager sig i alle revolutioner. De franske revolutionære brændte systematisk adels- og kirkearkiver. Bolchevikerne ødelagde eller forfalskede historiske optegnelser massivt. Maoisterne, under Kulturrevolutionen, nedrev tusindårige templer og brændte millioner af gamle bøger. Det er ikke irrationelt vandalisme; det er en bevidst sletning af den kollektive hukommelse for at skabe "det nye menneske", der er rodløst, uden fortid, perfekt formbart.

I Vendeia, efter genocidet, forsøgte revolutionærerne bogstaveligt talt at slette regionen fra kortet. Der blev foreslået planer om at omdøbe området, genbosætte det med revolutionære kolonister og udslette enhver hukommelse om, hvad der var sket der. Heldigvis blev disse ekstreme planer ikke helt realiseret, men intentionen var klar: ikke kun at dræbe vendeanerne, men også at slette deres egen historiske eksistens.

I løbet af det 19. århundrede blev Vendeia effektivt slettet fra den officielle franske historiografi. Skolebøger nævnte den ikke, eller præsenterede den som en simpel opstand af uvidende bønder manipuleret af fanatiske præster og ambitiøse adelsmænd. Virkeligheden – en bevidst udryddelse af den katolske befolkning af det revolutionære regime – blev omhyggeligt skjult. Først i slutningen af det 20. århundrede, takket være modige historikere som Reynald Secher, begyndte sandheden at komme frem.

Og selv i dag forbliver den fulde historie om Vendeia kontroversiel i Frankrig. Forslag om officielt anerkendelse af genocidet møder hård modstand fra sektorer, der stadig ærer Den Franske Revolution som en grundlæggende begivenhed i moderniteten. At anerkende det vendeanske genocid ville indebære at stille spørgsmålstegn ved den moralske legitimitet af selve revolutionen – og det er, for de franske republikanere, en utænkelig anathema.

I Portugal fandt en lignende proces sted: borgerkrigene i 19. århundrede, de religiøse forfølgelser, massakrerne på katholikkerne og monarkisterne blev minimeret eller ignoreret af den republikanske historiografi. D. Miguel, den absolutistiske konge, blev forvandlet til skurken i den officielle f ortælling, mens de liberale blev gjort til helte. Først for nylig begynder mere afbalancerede studier at dukke op.

Men den historiske sandhed, selvom den midlertidigt kan blive undertrykt, dukker til sidst op. Dokumenterne overlever i obskure arkiver. Minderne består i mundtlige traditioner. Efterkommerne af de massakrerede bevarer historierne. Og når ærlige forskere kaster sig over de primære kilder, opdager de realiteter, der direkte modsiger de officielle fortællinger.

Lad os nu dykke lidt dybere ned i den eskatologiske dimension af denne analyse. Daniels Bog, især kapitlerne 2, 7 og 8, præsenterer en profetisk vision om successionen af verdensimperier. Den traditionelle kristne fortolkning identificerer disse imperier som Babilon, Mede-Persien, Grækenland og Rom. Det Romerske Imperium, ifølge denne fortolkning, faldt aldrig virkelig; det transformerede sig til den europæiske kristne civilisation.

De kristne monarkier i Europa var, i denne forståelse, legitime efterfølgere af Rom – ikke af det hedenske imperiale Rom, men af det kristnede Rom, helliget ved Konstantins omvendelse og ved etableringen af kristendommen som officiel religion. Det Hellige Romerske Rige repræsenterede symbolsk denne kontinuitet, på trods af sine praktiske begrænsninger.

Da Napoleons opløsning af det Hellige Romerske Imperium i 1806 var ikke blot en politisk handling; det var et symbolsk angreb på selve ideen om en samlet kristenhed. Og ikke tilfældigt havde de franske revolutionærer tidligere afskaffet den kristne kalender (1793) og erstattet den med en revolutionær kalender, der begyndte i "År I af Republiken" – en blasfemisk forsøg på at genstarte Historien, slette den Salvede og etablere en ny æra.

Revolutionerne havde derfor ikke kun til formål at ændre regeringer eller økonomiske systemer. De sigtede mod at etablere en radikalt ny verdensorden, baseret på anti-kristne principper: folkets suverænitet i stedet for guddommelig suverænitet, menneskerettigheder i stedet for guddommelig lov, autonom fornuft i stedet for åbenbaring, materiel fremgang i stedet for åndelig frelse. Det var, og er, et forsøg på at bygge det moderne Babelstårn.

Og som det oprindelige Babel er det dømt til at mislykkes. Men det vil forårsage enormt lidelse i processen. Det har allerede forårsaget: de tre århundreder siden begyndelsen af de liberale revolutioner har været vidne til katastrofale verdenskrige, genocider i industriel skala, hidtil uset totalitarisme, accelereret moralsk forfald og den åndelige ødelæggelse af hele civilisatio ner.

Arvingerne til Løftet i Vesteuropa – de folk, som ifølge den anglo-israelitiske, ibero-israelitiske og franco-israelitiske perspektiv er efterkommere af de tabte stammer af Israel – har været et særligt mål for denne krig, fordi de repræsenterer den største hindring for de globalistiske planer fra Samaels afkom. Et folk, der er bevidst om sin bibelske arv, trofast mod Den Salvede, forankret i tusindårige traditioner, organiseret i organiske sociale strukturer, er umuligt at styre af arkitekterne bag Den Nye Verdensorden.

Derfor har disse folk i århundreder været systematisk angrebet: ideologisk (oplysningstiden, liberalisme, socialisme), politisk (revolutioner, borgerkrige), militært (verdenskrige), øko nomisk (gældsætte, udnyttelse) og kulturelt (propaganda, degeneration). Målet er altid det samme: at udføre rod, atomisere, forvirre, svække og endelig fuldstændig underkaste.

De kristne monarkier, på trods af alle deres menneskelige imperfektioner, udgjorde en institutionel hindring for dette projekt. Derfor måtte de nedrives. Og det blev de, en efter en, i løbet af det 19. og 20. århundrede. I dag er de resterende monarkier i Europa konstitutionelle, det vil sige, dekorative – konger og dronninger, der hersker, men ikke regerer, symboler tømt for r eel magt, opretholdt kun fordi de ikke længere udgør en trussel.

Nedbrydningen af monarkierne gik hånd i hånd med den tvungne sekularisering af sa mfundene. Kirken, som gradvist blev marginaliseret, mistede social indflydelse. Uddannelsen blev sekulariseret. De religiøse fester blev erstattet af sekulære helligdage. Det religiøse ægteskab mistede sin retlige overhånd til fordel for det civile ægteskab. Skilsmisse, prævention, abort, eutanasi – alle de traditionelle moralske beskyttelser blev systematisk nedbrudt.

Og i dag, i det 21. århundrede, er vi nået til den afsluttende fase: selve definitionen af mand og kvinde bliver dekonstrueret. Kønnet erklæres for at være "flydende". Ægteskabet bliver redefineret til at inkludere anti-naturlige foreninger. Børn udsættes for seksuel propaganda fra en tidlig alder. Den traditionel familie bliver angrebet som "patriarkalsk" og "undertrykkende". Fødselsraten falder dramatisk. Hele nationer er ved at dø demografisk.

Er det en tilfældighed? Eller er det et logisk og forudsigeligt resultat af århundreders revolution imod Gud? Når man afviser Skaberen, når man proklamerer absolut menneskelig autonomi, når man erstatter guddommelig lov med menneskelig vilje, er der ingen logisk grænse for faldet i afgrunden. Hvis Gud ikke definerer, hvad der er rigtigt og forkert, så er alt tilladt. Hvis Gud ikke definerer, hvad der er mand og kvinde, så kan jeg definere mig selv, som jeg vil. Hvis Gud ikke er suveræn, så er jeg suveræn. Dette er essensen af det luciferiske oprør, gentaget nu på en civilisatorisk skala.

Vendeia, set i dette lys, var et heroisk baghold, men i sidste ende dømt til at mislykkes i en krig, der allerede var i det væsentlige tabt. Vendeanos kæmpede bravt, men de var en lille region mod den konsoliderede magt fra den revolutionære stat, der kontrollerede ressourcerne fra en af de mest magtfulde nationer i Europa. Deres nederlag var forudsigeligt. Men deres modstand havde absolut moralsk værdi: de vidnede sandheden, da næsten alle andre havde bøjet sig for løgnen.

Og her ligger en afgørende lektion for vores tid: den temporære sejr er ikke kriteriet for sandheden. De kristne martyrer i det romerske Colosseum "vandt" ikke, da de blev opslugt af løver; men de vidnede om sandheden, og deres vidnesbyrd (martyrdom betyder netop " vidnesbyrd") endte med at konvertere det selvsamme imperium, der dræbte dem. Vendeanos vandt ikke militært; men de vidnede om evige værdier mod en blodig utopi.

I Portugal bevarede de besejrede miguelister i deres landsbyer i indlandet en hukommelse o m traditionel katolicisme og legitim monarkisme, der overlevede gennem generationer. Selv i dag, et og et halvt århundrede senere, er der målbare forskelle mellem regioner, der var miguelister, og regioner, der var liberale. De førstnævnte bevarede en større religiøsitet, mere traditionelle familieforhold og en mindre revolutioneret mentalitet.

Dette demonstrerer, at de kulturelle og åndelige kampe har varige indvirkninger. Valgene truffet af vores forfædre genlyder gennem generationer. De, der forblev trofaste, selv når de var besejret, overbragte denne trofasthed til deres efterkommere. De, der omfavnede revolutionen

de denne forræderi.

Og her når vi det afgørende punkt: krigen er ikke slut. Det var ikke en enkelt kamp, der blev afsluttet i 19. århundrede. Det er en evig krig mellem to byer, som Augustin forklarede: Guds By vs. Menneskets By. Denne krig fortsætter gennem alle tider, antager forskellige former, men bevarer en identisk essens.

I det 18.-19. århundrede manifesterede det sig som liberal-frimurer-revolutioner imod kristne monarkier. I det 20. århundrede, som kommunistiske og fascistiske totalitarismer imod den kristne civilisation. I det 21. århundrede manifesterer det sig som progressiv globalisme imod hvad der er tilbage af den traditionelle orden. Ansigterne ændrer sig, men ånden forbliver den samme: oprør imod Gud, forsøg på at bygge et jordisk paradis uden Ham, forfølgelse af dem der nægter at tilbede ved det sekulære alter.

Dagens vendeanos griber ikke til fysiske våben (endnu), men kæmper ikke mindre vigtige kampe: for livet for de ufødte imod industriel abort, for den naturlige familie imod kønsideologi, for national suverænitet imod globalisme, for tro imod militant sekularisme. Og de bliver nedsat præcis som de oprindelige vendeanos: som "reaktionære", "fanatikere", "obskurantister", "fje nder af fremskridt".

Propagandateknikkerne er de samme: moral aflegitimering af traditionalisterne, der præsenteres som motiveret af had i stedet for kærlighed til sandheden; dehumanisering, der præsenteres som en fare for samfundet; økonomisk og social marginalisering gennem censur og ostracisme; og, når det er nødvendigt, brug af statslig magt imod dem.

Vi ser allerede dette ske: forældre, der modsætter sig kønsideologi i skolerne, bliver undersøgt af sociale tjenester; kristne, der citerer Bibelen om seksuel moral, bliver retsforfulgt for "hadetale"; virksomheder, der nægter at deltage i ceremonier, der er imod deres tro, bliver bødebelagt og lukket; læger, der nægter at udføre aborter, bliver tvunget til at skifte erhverv.

Dette er forfølgelse. Ikke endnu i skalaen af Vendeia eller de romerske arenaer, men en ubestridelig forfølgelse. Og det vil blive værre. Den totalitære logik, når den først er frigivet, stopper ikke frivilligt. Den skalerer altid, kræver større og større overensstemmelse, tolererer mindre og mindre dissens, indtil vi endelig når til punktet "konvertere dig eller dø".

Historien om de franske og portugisiske revolutioner er derfor ikke blot en antiquarisk nysgerrighed. Det er prologen til vores nutid og en advarsel om vores fremtid. De kræfter, der massakrerede vendeanos, er ikke forsvundet; de har trukket sig tilbage, reorganiseret sig, tilpasset sig, og nu rykker de frem igen, denne gang i global skala.

Den Nye Verdensorden, som der tales så meget om, er ikke en konspirationsteori; det er et åbent erklæret projekt af politiske, finansielle og kulturelle ledere i årtier. En verdensorden baseret på global regering, én valuta, total overvågning, befolkningskontrol, absolut moralsk relativisme og fuldstændig marginalisering af traditionel kristendom. Det er i essensen en genopblussen af den revolutionære stræben fra århundrederne XVIII-XIX, nu udstyret med uovertruffen teknologi.

Men imod dette, hvilken modstand kan der være? Menneskeligt set virker det umuligt. De globalistiske kræfter kontrollerer regeringer, centralbanker, multinationale selskaber, medier, universiteter og internationale agenturer. De har praktisk talt ubegrænsede ressourcer. De koordinerer sig globalt. De rykker uophørligt frem.

Men menneskeligt set var det også umuligt, at tolv analfabeter kunne omvende Det Romerske Imperium. Det var umuligt, at bønderne Vendeanos kunne besejre (selv midlertidigt) professionelle republikanske hære. Det var umuligt, at David kunne besejre Goliat. Alligevel skete det.

For vi er ikke i en blot menneskelig krig. "Det er ikke mod kød og blod, vi skal kæmpe, men mod magterne og myndighederne, mod verdens herskere i dette mørke, mod ånderne i det onde, so m svæver i luften" (Efeserne 6:12). Dette er en åndelig krig, hvor det endelige resultat allerede er bestemt: "Jeg så også dyret, og jordens konger, og deres hære samlet for at føre krig mod ham, der sad på hesten, og mod hans hær. Men dyret blev grebet, og sammen med det den falske profet... Begge blev kastet levende i ildsøen" (Åbenbaringen 19:19-20).

Den endelige sejr tilhører Den Salvede og Hans trofaste. Men det betyder ikke, at vejen dertil er let. Åbenbaringen beskriver intens forfølgelse af de hellige i de sidste tider. Den beskriver krig imod dem og en tilsyneladende midlertidig sejr for udyret. Mange vil blive martyrer. "Her er de helliges udholdenhed, de som holder Guds bud og troen" (Åbenbaringen 14:12).

Vendeanos var martyrer i denne kontinuerlige krig. De forfulgte portugisiske katholikker var martyrer. De kristne, der blev henrettet af kommunisterne, var martyrer. Og der vil komme flere martyrer. Men hver dråbe af martyrblod er frø til en fremtidig høst. "Martyrernes blod er Kirke-sæd," sagde Tertuliano, og Historien bekræfter det gentagne gange.

Derfor er refleksionen over Vendeia og over revolutionerne i Portugal og Frankrig ikke en morbide øvelse i at huske rædslerne fra fortiden. Det er en åndelig og intellektuel forberedelse til de nuværende og fremtidige kampe. Det handler om at lære af fortidens helte og martyrer, hvordan man forbliver trofast i tider med universel frafald. Det er at forstå fjendens taktikker for bedre at kunne modstå.

Og frem for alt er det at huske, at kampen ikke er vores, men Guds. "Frygt ikke og lad jer ikke skræmme af denne store skare, for kampen er ikke jeres, men Guds" (2 Krønike 20:15). Vores opgave er ikke at sikre en midlertidig sejr (som måske eller måske ikke kommer), men at forblive trofaste, vidne til sandheden og videregive troen til næste generation, uanset hvad der sker.

Vendeanos gjorde netop dette. Selv overfor en knusende nederlag, selv overfor et genocid, forblev de trofaste. De nægtede at underkaste sig de konstitutionelle præster. De nægtede at fornægte den legitime konge. De nægtede at acceptere den nye revolutionære orden. Og derfor blev de fysisk udryddet. Men de vandt åndeligt. Deres minde, selvom det blev undertrykt i århundreder, er endelig kommet frem. Og i dag bliver vendeanos anerkendt som martyrer og helte, mens deres forfølgere er (af dem, der stadig har øjne til at se) anerkendt som genocidale monstre.

Sandheden kan blive korsfæstet, men den genopstår altid den tredje dag. Den kan blive undertrykt, men aldrig definitivt ødelagt. Og i tidernes ende vil al sandhed blive afsløret, al løgn vil blive eksponeret, og retfærdigheden vil endelig herske.

Indtil da, lad os forblive trofaste. Lad os studere den sande Historie, ikke propagandaen. Lad os forstå fjendens taktikker. Lad os styrke vores tro. Lad os forankre os i vores forfædres traditioner. Lad os overføre arven til vores børn. Lad os modstå, intellektuelt og åndeligt, den revolutionære strøm. Og lad os forberede os på at vidne, hvad end det koster.

Hvordan vendeanos råbte, når de gik i kamp: "Gud og Kongen!" – sådan skal vi også råbe, metaforisk eller bogstaveligt, i vores tid. Gud, den Almægtige Skaber, kilde til al autoritet og sandhed. Og Kongen – Kongen af Konger, Kristus, den Salvede, den sande suveræn som

vi skal le har absolut autoritet, og under Ham, de legitime autoritetsstrukturer, som Han har etableret .

Det jordiske monarki er et ufuldkomment symbol på det himmelske monarki. Derfor hader revolutionærerne det så meget: symbolet ødelægges for at angribe den virkelighed, det symboliserer. Den jordiske konge bliver decapiteret i et oprørsritual mod den Himmelske Konge. Men den Himmelske Konge kan ikke blive decapiteret. Og han vil vende tilbage i herlighed for at dømme de levende og de døde, ødelægge sine fjender og etablere sit definitive rige.

Dette er vores håb, vores trøst og vores sikkerhed. Ikke baseret på menneskelig optimisme eller politisk ideologi, men på en guddommelig løfte registreret i Skrifterne og bekræftet af den forsynets historie. Gud handler i Historien. Ikke som mennesker forventer eller ønsker, ikke efter menneskelige tidsplaner, men efter sin evige plan, der uundgåeligt udfolder sig.

Revolutionerne ser ud til at triumfere. De ugudelige ser ud til at blomstre. De troende ser ud til at være besejrede. Men "ser ud til" er ikke det samme som "er". Den temporære fremtoning er ikke den evige virkelighed. Og det er i lyset af evigheden, at vi skal dømme alt.

Dømt af evigheden er de massakrerede vendeanos sejrende og glorværdige. De revolutionære, der massakrerede dem, er besejrede og forbandede. Dømt af evigheden er de munke og nonner, der blev udvist fra de portugisiske klostre, heroiske martyrer. De liberale, der udviste dem, er forrædere mod troen og fædrelandet. Dømt af evigheden var de traditionelle kristne monarkier, på trods af alle deres fejl, uendeligt overlegne i forhold til de revolutionære republikker, der erstattede dem.

Og det er derfor – på grund af dette evige perspektiv, der relativiserer og korrekt dømmer de temporære perspektiver – at afkommet af Samael og hans frimurer-lakajer hader traditionel kristendom så meget. Fordi det afslører deres løgne, delegitimerer deres projekter og annoncerer deres kommende dom.

Derfor angreb de så voldsomt i Vendeia. Derfor forfulgte de så ubarmhjertigt i Portugal. Derfor fortsætter de med at angribe i dag. De kan ikke tillade, at en verdensanskuelse, der fuldstændig fordømmer dem, forbliver i live. De må fuldstændig udrydde den eller i det mindste marginalisere den helt.

Men de vil ikke lykkes. Kristus lovede: "Helvedes porte skal ikke overvinde min Kirke" (Matthæus 16:18). Han lovede ikke, at der ikke ville være forfølgelse – han advarede om, at der ville være. Han lovede ikke konstant temporær triumf – han forudsagde trængsel. Men han lovede endelig og afgørende sejr. Og han kan ikke lyve.

Derfor skal vi studere Vendeia ikke for at fortvivle, men for at forberede og inspirere os. Lad os studere revolutionerne ikke for at resignere, men for at forstå og modstå. Og lad os forblive trofaste, uanset hvad der sker, velvidende at "det, der lider midlertidigt, ikke står i forhold til den herlighed, der skal åbenbares i os" (Romerne 8:18).

De de faldne Vendeanos vil vågne op ved opstandelsen for at modtage deres belønning. Deres forfølgere vil vågne op for at modtage deres dom. Og på den dag vil hele Historien endelig blive korrekt forstået, al uretfærdighed vil blive rettet, og hver tåre vil blive tørret væk fra øjnene på dem, der forblev trofaste.

Indtil den glorværdige dag: modstand, trofasthed og urokkelig håb. Det var læren fra Vendeia. Det er vores arv. Det skal være vores praksis.

Gud og Kongen! Leve Kristus Konge! Og ned med det revolutionære tyranni, i går, i dag og altid. e.

Amen.

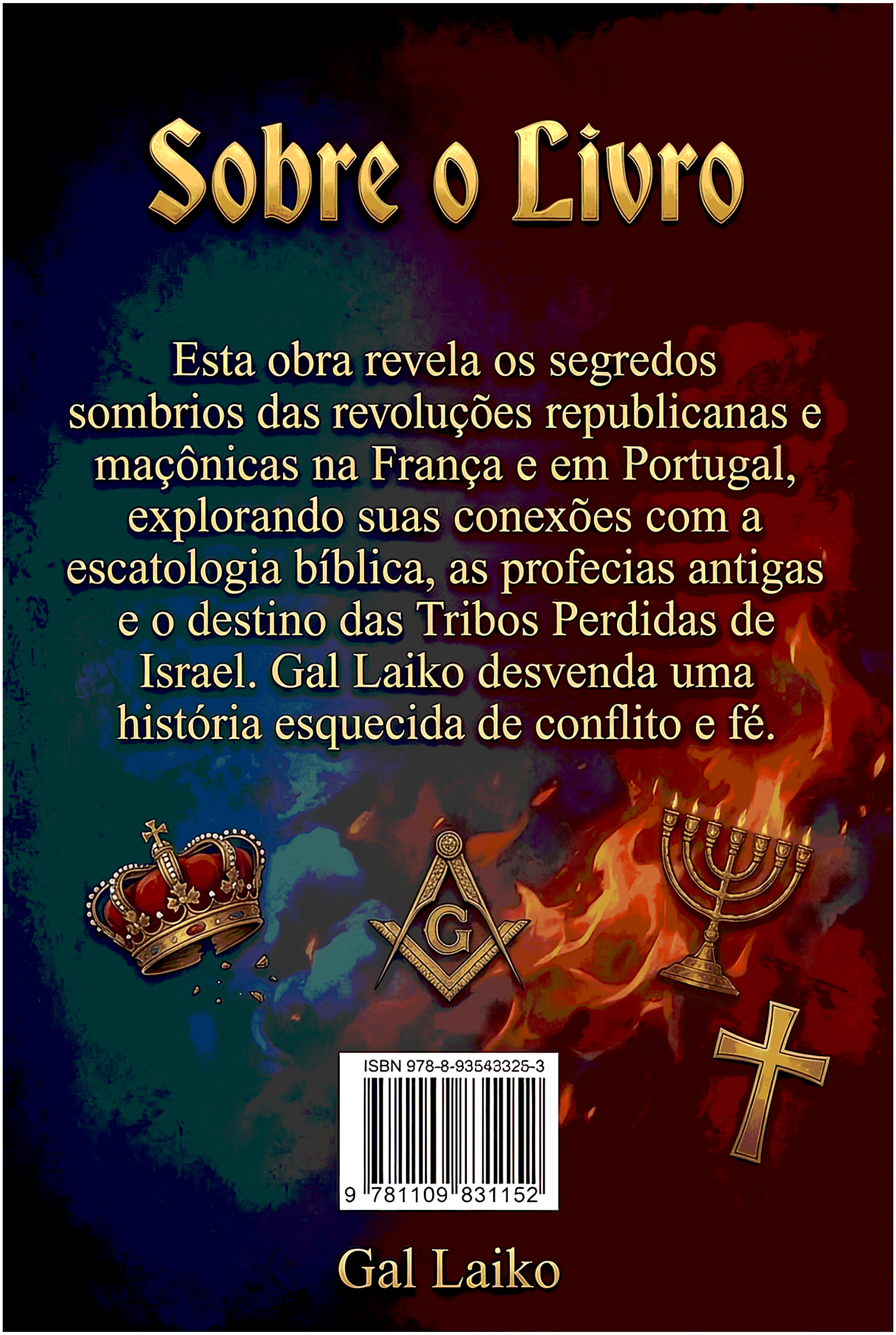
Sobre o Livro
Esta obra revela os segredos sombrios das revoluções republicanas e maçônicas na França e em Portugal, explorando suas conexões com a escatologia bíblica, as profecias antigas e o destino das Tribos Perdidas de Israel. Gal Laiko desvenda uma história esquecida de conflito e fé.
G
ISBN 978-8-93543325-3
9 781109 831152
Gal Laiko